

ROĐENDANSKA TORTA "U OLUJI"

Nikolina Đogo Miss Diaspore USA

Na nedavnom izboru "Miss dijaspore" održanom u Čikagu, titulu najljepše devojke ponela je Nikolina Đogo iz Viskonsina. Časkamo sa Nikolinom o njenom životu i planovima za budućnost.

Rođena je 7. Avgusta, 1985 godine, u Zadru. Rasla je u petočlanoj porodici u selu Kasić kod Benkovca u Republici Srpskoj Krajini.

Tata Mladen, mama Grozdana, sestra Sanja, brat Dragan i ja živeli smo u Kasiću sve do 22. Januara, 1993. godine, kada smo morali da napustimo naše rodno selo zbog ratnog vihora - kaže za Ogdaloko Nikolina Đogo. Tada sam imala 7 godina, i upravo završila prvo polugodište prvog razreda. Odselili smo se u Benkovc, nama najbliži srpski grad, gde smo živeli sve do 4. Avgusta, 1995. godine, kada smo zbog, svima nama poznate "Oluje", morali da napustimo Benkovac, i našu Republiku Srpsku Krajinu. Sećam se da sam tog leta završila 3. razred u Osnovnoj školi "Ćirilo i Metodije" u Benkovcu.

Pitamo Nikolinu, koliko je "OLUJA" ostavila traga u nenoj memoriji i kojih se detalja najviše seća sa tog puta?

Jako mnogo, sećam se svega jer ja sam tada već bila desetogodišnja devojčica. Kao što znate, "Oluja" je počela 4. Avgusta, 1995. godine. To poslepodne, krenuli smo prema tadašnjoj Jugoslaviji, današnjoj Srbiji i Crnoj Gori, iako nam to i nije bio cilj. Mislili smo da ćemo biti odsutni najviše jedan dan. Put prema Srbiji je bio jako naporan. Kretanje je bilo usporeno sa velikim zastojima koje su izazivale užasne gužve. Detalj koji će mi ostati večno u sećanju odigrao se jedne noći na putu ka Kninu. U jednom momentu kolona se u potpunosti zaustavila i nijedno prevozno sredstvo se nije kretalo. To mi je sve izgledalo normalno, pošto nije bio prvi put da smo imali zastoj. Međutim, osetila sam da nešto nije u redu. Počela sam da zagledam ljude oko sebe i odjednom primetila da svi sa velikim zaprepašćenjem na licu gledaju u jednom pravcu. Kada sam se okrenuli u istom pravcu, ugledala sam Knin u plamenu, koji se jasno video sa te daljine. A mi smo mislili da je Knin bezbe-

dan i da ćemo i mi tamo biti bezbedni. Videvši tu strašnu i potresnu sliku, svima su "lađe potonule". Znali smo da je sve gotovo i da je Krajina "pala". Osećali smo se bespomoćno i jedino što smo mogli da uradimo u tom trenutku je, da jecanje učinimo što tišim, kako zlobnici ne bi čuli naš krik i plač.

Postoji još jedan detalj koji će mi ostati u sećanju, povezan sa našom tužnom povorkom u "Oluji". To je moj 10. rođendan. Rođena sam 7. Avgusta, tako da sam svoj 10. rođendan 'proslavila' u putu, u koloni koja je bila dugačka kilometrima. Klinci inače vole da im na rođendanske proslave dođe što više ljudi, jer je zanimljivije i dobije se više poklona. Na moj 10. rođendan okruživalo me je hiljade ljudi ali na žalost svi su bili puni tuge, žalosti, patnje...

Tog dana smo se zatekli u Omarskoj, u Bosni, gde su nas meštani Omarske dočekali kao rođeni. U jednoj školi organi-

ovoga sveta za ulazak u drugu deceniju života i rasplakala se. Meni je to bilo jako dirljivo, jedva sam uzdržala svoje suze.

zovana je večera i imali smo sve što smo mogli da poželimo, osim izgubljenih naših dragih, naših domova i naše dedovine. Jedna divna gospođa je saznala da je meni rođendan, otišla je kući i napravila mi tortu. Bila sam iznenađena kada je rekla da je torta za mene. Poželela mi je svu sreću

Jesi li imala želju uz rođendanske svećice, šta si poželela?

Naravno da sam imala želju. Inače, za rođendan poželim samo jednu želju, ali ovaj rođendan je bio drugačiji. Sećam se da sam imala "mali milion" želja, jer u tom trenutku samo smo mogli da se molimo i

želimo. Sećam se nekoliko: Prva je bila da ponovo vidim tatu i strica, jer nismo ništa za njih čuli od kako je rat počeo. Oni su bili na prvoj liniji rata, gde je bilo najgore i ko je preživio bio je srećan. Tatu smo posle sreli u Banja Luci, a strica nismo videli dok nismo došli u Srbiju, tačnije Vojvodinu (Bečej). Jedna od najvećih želja je bila da se rat što pre završi. Ispunila mi se želja, ali ne onako kako sam ja zamišljala.

Po završetku rata mi smo bili na drugom kraju sveta, a ja sam htela da ponovo budemo u svojim domovima sa svojom rodbinom i prijateljima. Sve su želje uglavnom bile vezane za situaciju koja se trenutno dešavala oko mene: da plač prestane, da osmeh prevlada na ljudskim licima, da sledeći put kad se toliko ljudi skupi na jednom mestu bude povodom neke svadbe ili bilo kakvog drugog slavlja, da rata ne bude. Neke želje su mi se ispunile, neke nisu. Jedna od onih što se nije ispunila, a koje se sećam, je da ponovo sednem u školske klupe sa mojim prijateljima. Za neke od njih sam čula, a za neke više nikada ništa nisam saznala.

Kakav je osećaj biti Miss Diaspore?

Reči nisu dovoljne. Konačno sam doživela taj osećaj, o kome sam puno puta razmišljala. Osećaj sa mnogo jakih emocija, da ga je teško i opisati. Što je najvažnije, ova titula mi je donela mnogo samopouzdanja. Ovom pobedom sam dobila šansu da učestvujem na izboru za Miss Srbije i Crne Gore, gde postoji mogućnost da se plasiram na jedno od vodećih mesta, koje će mi omogućiti da sa velikim zadovoljstvom i ponosom predstavljam svoj narod, svoju kulturu, svoje običaje.... svoju državu Srbiju i Crnu Goru, na koju sam ja mnogo posnosna, jer sam veliki patriota. Trenutno se pripremam kako fizički tako i psihički. U Beograd putujem 1. Septembra, gdje ću biti 5-6 dana. Zatim sa ostalim učesnicama izbora (ukupno 33 devojke), idem u Grčku, pa u Makedoniju, i onda nazad za Beograd.

U Beogradu će se održati finalno veče 2. Oktobra, u Sava Centru.

Na kraju našeg razgovora poželeli smo svim takmičarkama a posebno našoj Nikolini mnogo sreće.